

ENTREVISTA A

Esteve Ventura Llonch

Granollerí centenari, membre de la Lleva del Biberó

Esteve Ventura Llonch va néixer el 25 de maig de 1920 al carrer de Francesc Macià, 57. Als 17 anys el van mobilitzar amb la Lleva del Biberó durant la Guerra Civil i, posteriorment, va estar pres durant 19 mesos. Tret d'aquests anys al front i a la presó, l'Esteve ha viscut sempre a Granollers, als barris de Sant Miquel, Granollers Centre, Joan Prim Centre i, durant sis dècades, a Granollers Nord. Porta els darrers 8 anys a la residència de Can Mònic, on ha celebrat el 102 aniversari. Casat durant 75 anys amb la Consol Serra, té 2 fills, 4 nets i 6 besnets. És una persona vital i solidària, i cada dia escriu a mà poemes que ja li han valgut tres premis.

Com és que sempre ha viscut a Granollers?

De Granollers m'agrada gairebé tot. M'agraden molt les festes que s'hi fan: l'Ascensió, la Mitja Marató... I soc un gran fan del Balonmano Granollers, des dels seus inicis. La ciutat ha canviat molt. Quan jo era petit tot eren fàbriques tèxtils, hi havia molta feina.

Va haver de marxar a la guerra als 17 anys amb la Lleva del Biberó. Què en recorda?

Va sortir un decret que deia "tal dia us heu de presentar a la Porxada". Era un dijous. Vam haver de portar una manta, un plat i coberts. Treballava des dels 14 anys a la fàbrica tèxtil de La Tela i em van regalar la manta i una caçadora de pell. A les 9 del matí érem a la Porxada, 250 joves de tota la comarca, i amb camions i amb l'autobús històric d'en Baulenas, ens van enviar cap a Barcelona. L'autobús no podia pujar el coll de la Manya i vam haver de baixar a empènyer.

Va ser al front del Segre i després, al de l'Ebre...

Primer vaig estar a transmissions i vaig ser escolta d'un comandant. Després em vaig posar malalt, de febre tifoi-de, i em van portar a un hospital. Allà em van demanar fer una transfusió de la meva sang a dos nois i, gràcies a això, es van salvar. D'aquí vaig anar a un parc de recuperació a Cambrils i un dia van venir uns camions i ens van dur al front de l'Ebre. Aleshores, de tot allò que jo havia sigut, ja no vaig ser res. Em van donar un fusell. Era a la brigada internacional i vam arribar fins a Vallderoures empenyent les tropes de Franco. Però els italians ens van atacar i ens vam refugiar a Gandesa. Allà, els morts,

a centenars. Vaig passar por, pànic. Vaig tenir l'opció de marxar cap a Andorra, però no vaig voler, el meu lloc era a Catalunya. Vam recular i recular fins que ens van agafar presos.

Com va saber del bombardeig de Granollers?

Quan era al front del Segre ens arribaven els diaris i vaig llegir-ne la notícia. Em van deixar anar a casa i quan vaig arribar em vaig trobar la meitat de la ciutat ensorrada, feia dos dies que havia passat. Per sort, la meua família estava bé.

Va ser presoner durant 19 mesos. Com va ser la tornada?

Vaig marxar a la guerra amb 17 anys i vaig tornar amb 20. Ningú em volia donar feina, però un amic de l'Ajuntament del meu avi em va donar feina fent el padró. I quan vaig fer 21 anys, em van fer fer el servei militar.

Després de la guerra... quina opinió té de la política?

La política no m'interessa. Sempre he sigut d'ajudar la gent que ho necessita. Aquesta és la meua política, catòlica i comunista. Tots som iguals. Miro de fer el bé.

Ha tingut diverses feines, quina li ha agradat més?

Vendre llibres i discos pel Círculo de Lectores. Hi vaig treballar 22 anys. Tenia un sector amb 250 socis que visitava gairebé cada mes. M'agradava molt tractar amb la gent.

"Sempre he sigut d'ajudar la gent que ho necessita. Aquesta és la meua política, catòlica i comunista"